

UNGHERESE

Per la traduzione simultanea
(Traduzione provvisoria – Ideiglenes fordítás!)

KOLLEGAMENTÓ
Rocca di Papa, 2018. február 24.

Az egység bajnokai

(tartalomjegyzék)

1. Beyond all borders – Visszaszámlálás a 2018-as Genfestig

Kezdeményezések és tapasztalatok sora a világ különböző részeiről: a Fokoláre Mozgalom közösségei – fiatalok, felnőttek, gyerekek – együtt a Genfest felé. Lásd a honlapot: www.y4uw.org

2. Kezdés és üdvözet

3. Szíria – intejú Stefano Comazzival (AMU) és Emmaus és Jézus üdvözte

A telefonnál Maria do Céu Costa Aleppóból.

4. Portugália – RAISE projekt: lépünk fel a munkanélküliség ellen

A munkanélküliség fájdalmas helyzetére adott konkrét válasz a Portugáliában működő helyi AMU részéről, a nemzetközi AMU és a Közösségi Gazdaság támogatásával.

5. Kolumbia – Megbékélésben az igazság

Az Olaszországban élő, kolumbiai származású Adriana Avellaneda útinaplója szülőhazájába vezet bennünket, hogy találkozhassunk azokkal, akik az ezerféle ellentmondás közepette a béke előmozdításáért élnek.

6. Brazília – Búskomor vidámság: Pintor története

Egy színész karrierje, melyet egy váratlan betegség félbeszakított. Életét Isten keze újramintázta.

7. Gis Calliari és prioritása

Itt hagyott bennünket 97 évesen Chiara Lubich egyik első társnője. Gazdag élettapasztalata az utóbbi időben egyetlen gondolatra összpontosult: Jézus jelenlétére azok között, akik a kölcsönös szeretetet élik.

8. Olaszország – RomAmor: családot teremteni a leginkább rászorulókkal

Dino Impagliazzo ingyenes szeretet-geisztusa egy sűrűre szövött háló első csomója: a Tuscolana pályaudvar és Róma más helyei a kölcsönös szeretet tereivé, és a szolidaritás helyszínévé válnak sok új testvér felé.

9. Chiara Lubich: Az egység bajnokai

Részlet Chiara Lubich papoknak mondott üdvözetéből, 1981. december 1.

10. Emmaus üdvözte és befejezés

1. BEYOND ALL BORDERS – COUNTDOWN VERSO IL GENFEST 2018

*Hé, itt vagyok...
a fal mögött...
Jól látható vagyok, de te nem láthatsz engem...
a határok elválasztanak
elválasztanak népeket
kultúrákat
országokat
és elvezetnek a határvonalig...
a városod pereméig,
önmagad,
a szíved határáig,
és hagyják, hogy a félelem és az üresség elvakítson.
De... mi lenne, ha ...
megváltozna a perspektívám, és kockáztatnék...
Ha átlépném a határt?
Elfogadva a különbözőségeket,
együtt élve,
együtt dolgozva,
együtt lélegezve,
hidakat építve és nem lerombolva.
Az egész világ ránk vár odakint,
hogy elfogadjuk a különbözőségeket,
Hogy együtt dolgozzunk, éljünk,
együtt lélegezzünk,
mert csak együtt
hozhatunk létre egy jobban egyesült világot!
Mert az egységesebb világot csak együtt lehet megteremteni!
Legyen a mi választásunk ez: „Minden határon túl”
(zene és taps)*

Antonella: Üdvözlünk mindenkit a kollegamentón. A legutóbbi alkalommal a Genfesttel köszöntünk el egymástól, ma pedig ezzel kezdjük.

Francesco: A Genfest egy nemzetközi találkozó, amit a Fokoláre Mozgalom fiataljai Manilában rendeznek meg idén júliusban, de a világ több más városában is lesznek helyi Genfestek.

Antonella: Az utolsó kollegamentón Maria Voce, Emmaus arra hívott mindannyiunkat, hogy mi is adjuk a részünket ehhez az eseményhez. Itt van velünk – hol vannak? Kérjük, gyertek ide – Martha Argentínából és Igino a Fülöp-szigetéről.

Használjuk ki most ezt az alkalmat, hogy megkérdezzük, hogy állnak az előkészületek, és főként, hogyan válaszoltak erre a felhívásra világszerte?

Martha: Igen, rendkívüli volt a válasz Emmaus felhívására. Ezért szeretnénk köszönetet mondani mindenkinek a nap mint nap érkező hozzájárulásokért. És folytassuk tovább!

Tanzániában például a helyi közösség egy ebédet szervezett, hogy pénzt gyűjtsenek a Genfestre.

Aztán Nigériában a Fiatalok az Egyesült Világért iskoláról iskolára járnak, hogy meghívják a diákokat a helyi Genfestre.

Franciaországban a gen 4-ek vásárt rendeztek a farsangi bálók alatt. Aztán egy gen4 csoport itt Olaszországban, Róma közelében pénzt gyűjtött a görög fiatalok repülőjegyeire, Manilába.

Az Egyesült Államokban, Los Angelesben a Mozgalom közössége jótékonysági vacsorát szervezett. Texasban pedig „bake sale”-t, azaz süteményt árusítottak a Super Bowl alatt ebben a hónapban.

Indiában nagy lelkesedéssel dolgoznak: Bangalorében, Új-Delhiben, Mumbaiban. Tudjuk, hogy Sri Lankán és Nepálban is készülnek a genfestre.

Kubában is lesz Genfest. Láthatunk is itt néhány felvételt: a fiatalok tombolát és sportversenyeket rendeznek.

És ugyanígy sok más helyen a világon.

Francesco: Igino, és mi újság a Fülöp-szigeteken? Hogy zajlanak az előkészületek?

Igino: Épp ezen a héten a világ különböző részeiről fiatalok és szakértők, akik a Genfest programjáért dolgoznak, Manilában találkoznak. Folyik a meghallgatás, most próbál a band, előkészítik a koreográfiákat, és tervezik a díszletet...

A Fülöp-szigeteken az egész Mozgalom odaadással dolgozik, hogy meghívják a fiatalokat, és ahol csak lehet, bemutassák a Genfestet: például, az ország Püspöki Konferenciájának, a keresztények egységéért tartott imahét résztvevőinek, és sok más helyi találkozón.

Antonella: Ez igen! Szóval elmondhatjuk, hogy nagy a lelkesedés minden kontinensen! Most megpróbálunk kapcsolatba lépni Marianával Rio de Janeiroból. Itt vagy?

Mariana Martins: Itt vagyok, ciao!

Antonella: Ciao!

Látjuk, hogy sok barátoddal vagy együtt. Mariana, hogyan készültök ott Brazíliában a Genfestre?

Mariana Martins: Több akciót indítottunk, hogy pénzt gyűjtsünk. Szerveztünk egy hagyományos „júniusi partit”, és egy Botekokê-t aperitif italokkal, rágcsálnivalókkal és karaoke zenével.

A novemberi kollegamentó után mindenki részéről megtapasztaltuk a segítséget! Érkeztek adományok, és több kezdeményezést is tervbe vettünk júniusig, például mozi-esteket, idegenvezetést az belvárosban, egy újabb Botekokê_t, és egy vásárt.

Idáig annyi pénz gyűlt össze, amiből egy fiú részére fedezni tudtuk a manilai Genfesten való részvételt, a fennmaradó összegből pedig a helyi Genfestet is támogatjuk, ami a Ginetta Máripoliban, San Paoloban lesz.

Antonella: Nagyszerű! Köszönjük, Mariana, üdvözlünk mindnyájukat!

Emlékeztetőül elmondjuk, hogy a Genfest jelentkezési határideje lassan lejár, tehát igyekezzünk! Aki szeretne részt venni, és információra van szüksége, ellátogathat a Fiatalok az Egyesült Világért honlapra¹ vagy a közösségi hálónkra.

Megköszönjük Marthanak és Iginonak is. (Taps)

2. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

Antonella Bianco: Mi be sem mutatkoztunk!

Francesco Tortorella: Most bemutatkozunk.

Antonella Bianco: Rajta!

Francesco Tortorella: Én Francesco vagyok Bariból, Dél-Olaszország egyik gyönyörű városából. A feleségem Anna, és 3 gyermek boldog édesapja vagyok. A nevük: Maria, Marco és Marta. Az AMU - az Egyesült Világért Akció – civil szervezetben nemzetközi kooperációs projektekért dolgozom, feleségem pedig az AFN – Új Családokért Akció – szervezetben nemzetközi örökbefogadásokkal foglalkozik: egyszerűen mindkettőnk számára a szociális elköteleződés iránti szenvedély munkává vált.

Antonella: Én Antonella vagyok, szintén Bariból. De 15 éve Rómában dolgozom. Az Igazságügyi Minisztériumban vagyok köztisztviselő, de korábban egy kiskorúak börtönében voltam nevelő Dél-Olaszországban. Ezzel egy kicsit megvalósult az egyik álmom, ami már fiatalkoromban bennem volt. Feltettem magamban a kérdést, hogy az Egyesült Világ Ideálja, amit felfedeztem, vajon oda, a börtön rácsai mögé is vihet-e egy kis fényt.

Francesco: A kollegamentó minden alkalommal változik, ezt látjátok: változnak a bemondók, változnak a teremben résztvevők... ma este különösképpen szeretnénk üdvözölni a szerzetesnők egy csoportját, akik itt vannak jelen, és a világ különböző részeiről jöttek. Ott vannak! (Taps) Aztán az Abba Iskola tagjai is jelen vannak, akik ezekben a napokban találkoznak. (Taps) Külön üdvözljük Adam Biela professzor urat a lublini egyetemről. Ez az egyetem volt az első, mely díszdoktori címet adományozott Chiara Lubichnak. (Taps)

Antonella: És üdvözljük a Castelli Romaniból, innen a környékről érkezett lányokat! Ha szeretnétek elküldeni nekünk üdvözleteiteket, üzeneteiteket, benyomásaitokat, megtehetitek az e-mail, Facebook címeinken, vagy használhatjátok a Whatsapp számunkat: +39 342 873 0175.

3. SZÍRIA

Francesco: Tegnap rendkívüli ima és böjtnapot tartottunk a békéért – melyre Ferenc pápa szólított fel minden jóakarátú embert -, különösen Kongó és Dél-Szudán lakosságáért. De azonnal Szíria is eszünkbe jut, és más népek, akik a konfliktushelyzetek és az erőszak miatt szenvednek.

¹ www.y4uw.org

Ma itt van velünk Stefano Comazzi – kérünk, gyere ide mellénk -, az AMUból – az Egyesült Világért Akció nevű szervezetből -, mely 2012-től az AFN-nal (az Új Családokért Akcióval) együtt segíti és támogatja a szíriaiakat a Fokoláre Mozgalom közösségein keresztül. Stefanoval nemrégiben egy rendkívüli utazásban osztozhattunk. Te ugyanis néhány hete Szíriában jártál, hogy meglátogasd azokat a projekteket és közösségeket, melyekért dolgozunk. Mi volt a benyomásod?

Stefano Comazzi, Azione per un Mondo Unito: Mondhatom, hogy egy meggyötört, de élő országgal találkoztam. Megismertem Mustafát és feleségét, Denise-t. Mostafát, aki muszlim vallású, feleségét, Denise-t, aki keresztény, és a lányukat, Naya-t. Amikor súlyosbodni kezdett a válság, halállal fenyegették őket, és gyorsan el kellett hagyniuk a házukat, amit aztán meg is támadtak. Egy laboratóriumban dolgoztak, ahol a legfinomabb arab stílusú berendezési és dekorációs tárgyakat készítették. Ez mind megsemmisült.

Visszamentünk a házukba, és láttuk, mi maradt meg belőle, szürreális csend uralkodott, mégis ennek ellenére, néhány tiszteletteljes kommentárral megnéztük, ami ott maradt. Ők ma rendelkezésre bocsátják művészetüket, adottságaikat, hogy a szépségen és a kultúrán keresztül menekült gyerekeket és fiatalokat a halál és a gyűlölet legyőzésére tanítsanak, ami majd munkalehetőséget is kínálhat ezeknek a fiataloknak, amikor sor kerül az ország újjáépítésére.

Aztán Jalal, egy önkéntes, az aleppói piacon, a világ egyik legrégebbi piacán dolgozott, Aleppo a világ egyik első városa ezzel a különleges piaccal, ahol 20.000-en dolgoznak. Jalalnak egy textilboltja volt ott, visszamentünk vele, és láttuk, micsoda merengő, persze, szenvedéssel teli tekintettel simította végig a szövetmaradékokat vagy fogta kézbe egy régi üzlet földön heverő nyilvántartási jegyzékét. Jalal ma ebben a kis csapatában segít a Művön belül, mely ott, Szíriában az AMU projektjeit működteti.

Sok mindenre szükség van, például, rengeteg iskola tanárok nélkül maradt, akik külföldre menekültek. Az osztályok zsúfolásig teli vannak, ezért a közösségeink napköziket indítottak, ahol szeretetteljes, tiszteletteljes légkörben segítik a gyerekeket a háborús szenvedések legyőzésében.

Több aktivitás is létezik a családok támogatása érdekében, főként az egészségügy terén, mely komoly probléma lett Szíriában. Ezeket az aktivitásokat több városban folytatják: Aleppóban, Hamában, Homsban, Kafarboban, Damaszkuszban...

Francesco: *Stefano, hogyan lehet támogatni ezeket a Szíriában működő projekteket, amiket most megemlítettél?*

Stefano: Az utóbbi években mintegy 940.000 eurót gyűjtöttünk össze. Ezzel több ilyen kezdeményezést tudtunk támogatni, melyekről most beszámoltam nektek. Ezeket jobban megismerhetitek. Észrevettük, hogy az anyagi támogatás mostanában egy kicsit csökkent, aminek talán az is lehet az oka, hogy kevés szó esik Szíriáról, kivéve az utóbbi napokat. De a lakosság továbbra is szenved, sok dologban segítséget szenvednek, és mivel kevesebb támogatás érkezik, sajnos, nekünk is csökkenteni kellett ezeket az aktivitásokat.

Francesco: Ezért most kihasználjuk a kollegamentót, hogy felkérjünk benneteket a szíriai népért indított kezdeményezések támogatásának folytatására. Az AMU² és az AFN³ honlapján, a címüket a képernyőn kivetítve láthatjátok, megtaláltok minden információt, hogy elküldhessétek hozzájárulásotokat. Nem számít, ha kevés is, de szükség van rá, hogy a szíriai nép érezhesse segítségünket.

Köszönjük Stefanonak és köszönjük mindnyájatoknak, amit eddig tettetek, és amit továbbra is együtt tehetünk a jövőben.

Antonella: Stefano emlékeztetett rá, rendkívül aktuális: a szíriai helyzet egyre súlyosbodik, egyre tragikusabb.

A telefonnál - reméljük, mert most próbálunk összeköttetésbe kerülni, - itt van Maria do Céu, aki brazil, és évek óta a Közel-Keleten él... helyesbíték, portugál! Ne haragudj, Maria Do Céu! Itt vagy? Hallasz minket?

Maria do Céu Costa: (nevet) Igen, hallak titeket, ciao!

Antonella: Éljen! Ciao, Maria do Céu, de jó!

Maria do Céu Costa: Sziasztok! Üdvözlök mindenkit!

Antonella: Hogy vagytok Szíriában? Mit mondanál nekünk?

Maria do Céu Costa: Nézd, most Aleppoból beszélek, ahol az utóbbi időben javult a helyzet. Innen igyekszünk folytonosan kapcsolatban maradni a mieinkkel Szíria különböző részeiről, hogy segítsük őket és osztozzunk az életükben, de főként a damaszkusziakkal, ahol tényleg sokat súlyosbodott a helyzet. A lakosság bombaeső alatt él, melyek mindenfelé hullanak. Belefáradtak az erőszaknak ebbe a keresztjébe, félnek, és nem tudják, mi történhet a következő pillanatban. Belefáradtak ebbe a keresztbe... Sok munkahely és iskola bezárt, hogy elkerüljék az utcára történő kijárást, mely csak növelné az áldozatok számát. Óriási a nyomás.

Mindenesetre az élet megy előre. A Mozgalom közösségeinek tagjai nagyon hálásak az üzenetekért, melyek imáról és egységről biztosítják őket, és éreztetik, hogy sokak szívében jelen vannak. Damaszkuszban intenzívebben imádkozzák a time-outot, és ugyanígy mindenkit erre kérnek.

A pápa felhívása is a tegnapi napra, hogy mindenki, különböző vallásúak és jóakarátú emberek ima és böjtnapot tartsanak a békéért, sokakat megérintett. Az üzenetet a lehető legtöbbeknek eljuttatták, hogy aki csak teheti, bekapcsolódhasson ebbe az egész világra kiterjedő imába, hogy leszakítsuk az Égből a béke ajándékát. Köszönjük mindnyájatoknak, és továbbra is kitartunk együtt a hitben és az imában, igaz? Erőteljesen hiszünk benne, hogy Isten felgyorsítja ennek megvalósulását. Ezt éljük most.

Emmaus: Céu, ciao, Emmaus vagyok. Mindenképpen együtt élünk és imádkozunk továbbra is, tudod? Sőt, szeretnék kérni, hogy mondd meg mindenkinek, különösen azoknak, akik most sokat szenvednek Damaszkuszban, hogy köszönetet mondunk nekik, mert minden

² www.amu-it.eu

³ www.afnonlus.org

átélt szenvedésük, minden felajánlott szenvedésük az egyesült világ építését szolgálja, az *ut omnes* [a legyenek mindnyájan egy] folytatását szolgálja.

Érezzék, hogy az első sorokban vannak velünk, egyek vagyunk, ők mi vagyunk, mi pedig ők, ott vagyunk mindnyájatokban.

Adom Jesúst egy üdvözlésre.

Maria do Céu: Köszönjük!

Emmaus: Ciao, Céu, üdvözlünk mindenkit.

Maria do Céu: Köszönjük.

Jesús: Ciao Maria, én is köszönöm azt, amik vagytok és amit tesztek. Köszönöm az Isten, a karizma és az emberek iránti hűségüket. Veletek vagyunk, ahogy Emmaus is mondta, imádkozunk értetek. Most, hogy egy kicsit már nyugodtabbak voltunk, az utóbbi napok keletgútai eseményei újból megráztak minket. Valóban ott vagyunk veletek, és éreztétek, hogy az első sorokban vagytok az *ut omnes* építésében. Ez tényleg így van.

Maria do Céu: Köszönjük, Jesús, köszönjük Emmaus, és köszönet mindnyájatoknak. Tényleg érezzük, hogy itt vagytok velünk, érezzük ezt az egész világon elszóródott nagy családot. Tényleg köszönjük!

Emmaus: Köszönjük!

Antonella: Köszönjük, ciao!

Maria do Céu: Ciao! (Taps)

4. PORUGÁLIA – RAISE PROJEKT: LÉPJÜNK FEL A MUNKANÉLKÜLISÉG ELLEN

Francesco: Azokban az országokban sem hiányoznak a nehézségek, ahol nem uralkodik tragikus konfliktushelyzet. Egyike ezeknek a munkanélküliség: nincs munka, elveszett a remény, kilátástalan a jövő. Nehéz és összetett problémáról van szó, mellyel felkészülten, bátran kell szembenézni. Ezt teszik Portugáliában. Nézzük.

(zene)

Francisco Maia, Presidente AMU Portogallo: Ez a projekt 2015-ben jött létre. Portugália akkoriban nehéz időszakot élt át, és ez sok család életére kihatott. Sokan munka nélkül maradtak, ami nagy bizonytalanságot szült az egyének és a családok életében egyaránt. Ilyen helyzet mindenkivel előfordulhat. Ezért fontos, hogy kiépítsük a kölcsönös segítségnyújtás hálóját, mely mozgósítja a társadalmat, és ösztönzően hat az emberekre.

Margarida Rodríguez, Assistente Sociale del Progetto RAISE: RAISE: angolul azt jelenti, felemelés. Ez lett a projektünk mozaikszava. Teljes neve: Alternatív Válasz a Társadalmi Integrációra és a Vállalkozók Világára. Sajátossága, hogy közeli kapcsolatba kerülünk az emberekkel, elősegítve a személyes és szakmai fejlődésüket és képességeik kibontakozását, hogy integrálódni tudjanak a munkaerőpiacon vagy a saját vállalkozás megteremtésében.

Együttműködünk köz és magánintézményekkel, és a munkanélküliek számára olyan kiegészítő szolgáltatásokat biztosítunk, mint: pszichoszociális támogatás, az emberi képességek

kibontakoztatása, és a munkába történő újra beilleszkedés. Ezt a Községi Gazdaság és az Egyesült Világ Akció segítségével végezzük. A projekt kezdeti szakaszában 50 embert támogattunk, közülük ma már 21-en újra munkába álltak.

Fernando Maurício, Taglialegna e commerciante legname: Alig volt munkám, munkanélküli lettem, és a feleségem szintén. Bonyolult időszak volt, nem is tudom kifejezni... az ember padlón érzi magát... nem sikerül pénzhez jutni az élelmiszerre és más dolgokra.

Verónica Bento, imprenditrice, agricoltura biologica: Abban az időszakban teli voltam energiával, szerettem volna dolgozni, új dolgokat csinálni, de mivel nem találtam munkát, csalódott lettem.

Célia Faria, Ausiliaria in una Casa di riposo per anziani: Több mint 3, lassan 4 éve, hogy munkanélküli voltam. Nem adtak munkát, és mélypontra kerültem, szomorú voltam, és feladtam.

Fernando: Semmim sem volt, és a projekttől sokat kaptam, elkezdtem dolgozni, és az alagút végén megláttam a világgosságot.

M. C., Ispettrice di Polizia Giudiziaria: Először is elnézést kérek, de nem mutakozhatom, mert a nemzeti biztonság területén dolgozom.

Nekem a legnagyobb nehézséget az a kudarcélmény okozta, hogy nem kaptam választ a sok benyújtott munkavállalási kérelmemre.

Verónica: Fontos, hogy ott legyünk az emberek mellett, először is a projekt előkészítésében, aztán pedig a finanszírozási lehetőség keresésében, majd a kivitelezésben. Mindig fontos, hogy legyen valaki, akivel meg tudják beszélni a nehézségeiket, a kétségeiket.

M. C.: Megértettem, hogy mivel szeretnék foglalkozni, mérlegeltem a javaslatokat, ugyanakkor másoknak is segítettem. Ez hozzájárult, hogy megvalósultabbnak érezzem magam.

Célia: Nem találok szavakat, hogy köszönetet mondjak az AMU-nak azért, amit értem, és a családomért tett.

Fernando Maurício: Nem hagyták, hogy lesüllyedjek.

Antônio Pires, Presidente Circostrizioni di Abriqada e Cabanas de Torres: Fontos volt a projekt, és remélem, a jövőben is fontos lesz. Akár én leszek itt, akár más jön ide, mindig számítania kell az AMU-val való együttműködésre. Ez valóban rendkívüli lenne.

Margarida Rodríguez: Van egy portugál költő, Sebastião da Gama, és úgy gondoljuk, hogy egyik versével ki tudjuk fejezni az elszántságunkat, amivel ezért a projektért élünk:

Az álmunk után megyünk,

Meghatódva és némán.

Eljutunk? Nem jutunk?

Akár vannak gyümölcsök, akár nincsenek,

Az álmunk után megyünk,

Elég, ha hiszünk abban, amink van

Elég, ha remélünk abban,

Amink talán nem is lesz

Elég ha ugyanazzal az örömmel

adjuk a lelkünket

*Azért, amit nem ismerünk
És azért, ami nap mint nap vár ránk
Eljutunk? Nem jutunk?
Indulunk. Megyünk. Vagyunk.
(zene és taps)*

Francesco: Köszönjük, Francisco, köszönjük, Margarida! További jó munkát kívánunk!

5. KOLUMBIA – MEGBÉKÉLÉSBEN AZ IGAZSÁG

Antonella: És most Portugáliából utazzunk Latin-Amerikába, egész pontosan Kolumbiába. Ez az ország kezdi a háta mögött hagyni a hosszantartó polgárháborús éveket, és most a megbékélés nehéz folyamatát éli.

Nézzük meg Adriana Avellaneda útinaplóját. Ő a kollegamentó szerkesztőségében dolgozik.

(környezet)

Adriana: *Most indulok Kolumbiába. 23 éve jöttem el otthonról. Azért utazom vissza, hogy a családommal megünnepeljem édesapám 80. születésnapját, és visszatérjek a gyökereimhez és a múltamhoz.*

(zene)

Amióta csak emlékszem, és ahogy a szüleim és nagyszüleim elmondták, tudom, hogy Kolumbiában állandóan háború volt. Igaz, minden kolumbiai békét akar, de még nagyon bonyolult eljutni rá.

MEGBÉKÉLÉSBEN AZ IGAZSÁG (Útinapló)

2016. november 24-én a kolumbiai kormány és Kolumbia Forradalmi Fegyveres Erői, a FARC, békeszerződést írtak alá, hogy ezzel véget vessenek a több mint 50 éves polgárháborúnak, mely több mint 220 ezer halálos áldozatot követelt és 6 millióan hagyták el az országot. Fáradságos felfelé haladó és nehéz folyamatról van szó: a megbékélés újtjáról.

Már kiskoromtól fogva a társadalmi igazságosságra vágytam. Ezért néhány barátommal a gerillaharc eszméiben osztoztam, aztán Bogotában megismertem a Fokolóre Mozgalmat és elhatároztam, hogy a békének és az egyetemes testvériségnek szentelem az életemet. Otthagytam hazát, családot, munkát; a testvéreim és az édesanyám, sok más kolumbiaihoz hasonlóan a 90-es években elmenekültek az országból, hogy jobb jövőt keressenek.

Most az utam során meglátogatok néhányakat, akiknek az enyémhez hasonlóan megváltozott az életük, amikor megismerték az egység lelkeségét. Elkin atya fiatal korában egy gerillacsoporthoz tartozott.

Elkin Osorio atya, Párroco de San Marcos de León (Cali): (...) Olyan plébániára kerültem, ahol nagy társadalmi igazságtalanság uralkodott és ezért lassan-lassan együttműködőként szövetségre léptem a Nemzeti Felszabadító Hadsereggel (az ELN-nel), melynek eszméi

megegyeztek az enyéimmel: a társadalmi igazságosság előmozdítása, a földművesek támogatása, szociális szolgáltatásokhoz jutás (...) Idővel a „lelki életem” kihűlt és mint pap, kihasználtam a helyzetemet, hogy politikai állásfoglalásra bírjam a földműveseket. (...) A Nemzeti Felszabadító Hadseregben lopást, megtévesztést, prostitúciót kezdtem felfedezni. Nem, ez egyáltalán nem az volt, amit kerestem... (...)

Adriana: Elkin atya története egy a sok pap és szerzetes története közül, akik csatlakoztak a társadalmi igazságosság ideáljához, majd csalódtak és kiábrándultak az alkalmazott eszközök láttán. Sok pap a vérét is ontotta, mivel feljelentést tettek a földművesek ellen elkövetett visszaélések miatt, köztük a 33 éves Jorge Luis Mazo, akit kivégeztek, miközben a humanitárius küldetése során az Atrato folyón evezett.

„Az életben nincs megállás” című könyv gerillaharcosok és paramilitáris erők történetét beszéli el, akik korábban egymás ellen harcoltak, majd később elhatározták, hogy leteszik a fegyvert. A békeszerződés egyik pontja a volt harcosok politikai részvétele. Orlando, az egyik korábbi gerillaharcos most a volt harcosok és a földművesek újraintegrálásáért dolgozik. Tanúja volt barátai halálának és bebörtönzésének, és testvérét is kivégezte a polgári testület. Ezután felajánlottak neki egy bosszúálló akciót, de ő másképp döntött.

Orlando Cardozo Valderrama, Associazione Contadina Agroecologica (Villarica – Tolima): Nemet mondtam, azt mondtam, hagyjanak, majd én megoldom, ahogy én akarom. Az én megoldásom, az én döntésem teljesen lelki jellegű volt: meg akartam tanulni a megbocsátás művészetét, ami nagyon, de nagyon nehéz. A fegyverek vagy a háború soha nem jelentenek megoldást az élet átalakításához. Valóban felfedezzük, hogy az átalakítás útja valami más: az, hogy megérinthetjük a másik emberi lelkét. Ehhez nincs szükségünk semmiféle hatalmi gögre. Alázat kell, de ezt a legnehezebb felépíteni...

(környezet)

Adriana: Dél felé folytatom utamat. Kolumbia nagyrészt mezőgazdasági ország. A földműveseket sújtotta leginkább a konfliktus, mert kirekesztették, és a kokacserje termesztéssel kihasználták őket. A kokacserje véres harcokat okozott, és évtizedekig ez finanszírozta a jobboldali és a baloldali fegyveres csoportokat. Elsy, aki ügyvéd, a kormány részéről éveken keresztül a földek újraosztásáért, a földművesek képzéséért, és a konfliktusok megoldásáért dolgozott.

Elsy Perrucho, Directora Regional Agricultura y Pesca (Barrancabermeja): Nagyrésztük nem tud olvasni, összejönnek, hogy válaszoljanak a kérdésekre. Mások meghallgatják őket, de nem akarnak ehhez a folyamathoz tartozni, mert esetleg a paramilitáris erőkhöz, vagy a gerillacsoportokhoz tartoznak, és nem akarnak lemondani az illegális termesztésről (...) Szomorú látni az utcán a „raspachines”-eket, akik a kokaültetvényeken dolgoznak; fiatalok, valaki még 18 éves sincs, és ha nem teszünk értük valamit, ez lesz a jövőjük (...) Meg kell mutatni a kormánynak, hogy nem csak törvényhozásról van szó, hanem emberekkel van dolgunk: akik sokat szenvedtek.

Adriana: Ebben a konfliktusban, ahogy Ferenc pápa nemrégiben, a kolumbiai útja során mondta, mindenki áldozat. Sok család elszenvetde ezt az erőszakáradatot. Dianának, az egyik barátnőmnek politikai okok miatt kivégezték két unokatestvérét.

Diana Farfán, Fiscalía Genral de la Nación (Bogotá): 2002-ben a paramilitáris erők figyelmeztették őket, hogy ne folyjanak bele a politikába, és lépjenek ki a választási kampányból. Egyik nap váratlanul értesítettek minket, hogy eltűntek, nem tudtuk, hogy hol vannak. Abban reménykedtünk, hogy majd szabadon engedik őket. Döbbenetünkre két nap múlva közölték, hogy kivégezve találták meg őket.

Nagy kegyelem volt, hogy abban az időben ismertem meg a fokolárt. Sokat segített, hogy lelkileg felegyenesedjek. Ha belegondolunk, sok dolog van, amiért lehetetlen megbocsátani, de ha nem bocsátunk meg... nincs béke.

Adriana: 92. március 27-én merénylet történt Bogotában egy nemzetközi szervezet központja előtt. Minden nap arra mentem haza a munkából. Mindössze néhány pillanaton múlt, hogy megmenekültem. Emlékszem a zajra, a füstre, ahogy a közeli házak ablakaiból hullottak az üvegdarabok. Akkor a Fiscalía General de la Nación-ban, a kormány egyik sajátos szervezetében dolgoztam, mely a kábítószer-kereskedelem és a terrorizmus bűncselekményeivel foglalkozott.

Felkeresem Miguelt, az akkori főnökömet, aki ma egy regionális békebizottság tagja. Az aláírt békeegyezmény egyik lényeges pontja az igazság keresése, hogy elégtételt tudjunk tenni a konfliktus minden áldozatának.

Miguel de J. Niño Sandoval – Comisión de conciliacion regional de paz (Tunja): Remélem, valóban sikerül példát mutatni az őszinteségben. Aztán az igazság elvének kell megnyitnia a megoldás útját. Nem annak az igazságszolgáltatásnak, mely kifizetődő, hanem annak, amely helyreállítja a dolgokat. És hogyan lehet helyreállítani? Az igazságon keresztül, annak mértékében, ahogy azt elismerjük – ez nehéz, mert nagy a félelem az igazsággal szemben, Adriana, az emberek félnek az igazságtól, ez érezhető. Úgy gondolják: „Inkább bebörtönzött maradok, inkább fogoly maradok, de nem mondom ki az igazságot, mert aki hozzájárult ehhez az egész problémához, az nem akarja, hogy kimondjam, a katonaság még kevésbé”. Ezért most küzdenünk kell, hogy utat törjön magának ez az alapvető tényező: hogy az igazságban tudjunk megbékélni.

Ferenc pápa, Villavicencio, 2017. szeptember 8: Az igazság elválaszthatatlan társa az igazságosságnak és az irgalmasságnak. Az igazságnak ugyanis nem szabad a bosszúra vezetnie, hanem inkább a megbékélésre és a megbocsátásra kell irányulnia. Kedves kolumbiaiak: Ne féljete bocsánatot kérni és megbocsátani. Ne álljatok ellen a megbékélésnek.

Adriana: Ne álljunk ellen a megbékélésnek: ez a mondat sokat jelent számomra és a családom számára. Együtt elhatároztuk, hogy most visszamegyünk Kolumbiába, és megünnepeljük édesapámat, akivel nem volt könnyű a kapcsolat, sőt, a válás után még inkább csorbát szenvedett. Itt az idő, hogy begyógyítsuk a sebeket, és megszüntessük a neheztelést. A megbékélés mindannyiunkon keresztül megy végbe.

(ének és taps)

Antonella: A megbékélés mindannyiunkon keresztül megy végbe...

Gondolom, most összeköttetésben van velünk Leidy Medellinből, Kolumbiából. Itt vagy, Leidy?

Leidy Vargas: Ciao, itt vagyok.

Antonella: Igen, látunk téged! Ciao! Leidy, hogyan élitek ezt a megbékélést?

Leidy Vargas: Fontos lépések történnek az országban, például, az elmúlt 6 évben 80%-kal csökkent a konfliktusokból eredő gyilkosságok száma. De még mindig sok a megoldatlan probléma, ami főként a kábítószer-kereskedelemnek, a társadalmi vezetőkkel szembeni erőszaknak és a korrupciónak köszönhető... Több területen is igyekszünk tenni valamit. Persze, új odaadással szeretnénk megbocsátani, néhányan az áldozatok jóvátételéért működő hivatalokban dolgoznak, mások a pedagógia területén adják részüket a tananyagok kidolgozásában, melyeket majd minden iskolában be kell vezetni. És ezen felül itt van a legnagyobb kihívás, hogy egy befogadó politikai kultúrát építsünk a társadalom újjáépítése érdekében.

Antonella: Köszönjük, Leidy, jó munkát hozzá, és legyetek biztosak, hogy veletek vagyunk ebben. Ciao!

Leidy: Mi köszönjük nektek. Igen, számítunk rátok. Ciao! (Taps)

6. BRAZÍLIA – BÚSKOMOR VIDÁMSÁG: PINTOR TÖRTÉNETE

Francesco: Előfordulnak olyan helyzetek, amikor hirtelen megváltozik az életünk. De ha gyakoroljuk, hogy farkasszemet nézzünk a fájdalommal és szembesüljünk vele, oly mértékben átalakíthatjuk az életünket, hogy remekművé tehetjük. Ez történt Pintorral, aki színész San Paoloban, Brazíliában.

(zene és környezet)

José Pintor: *Földrajzkutató a szakmám, és szinte egész életemben földrajztanárként dolgoztam. Amikor kicsi voltam, talán 8 vagy 9 éves lehettem, elvittek Alto do Moura-ra, arra a helyre, ahol agyagból, cserépből képzőművészeti tárgyakat készítenek. Ahogy megérkeztem, ott ült egy szobrász. Bementem, egy ajtó mögött ült, és babafejet formázott. Gyönyörűnek tűnt az a babafej. Csak kézzel dolgozott, és egy kis fadarabbal még aprólékosan kidolgozta az alkotását. Egyszer, amikor már úgy láttam, hogy tökéletesen befejezte, végigmérte, fogta, és falhoz vágta. Teljesen szétment. Majd előlről kezdte az agyag kidolgozását – ami akkorra képlékenyebb lett – és újra megcsinálta a munkáját. (zene)*

A művészet mindig lehetőséget adott, hogy kifejezzem magam. Ezért egyszer csak úgy éreztem, hogy többet kell foglalkoznom vele, és teljesen otthagytam a földrajzkutatást. Egy olyan időszakban, amikor rengeteg munkám volt, előadások, utazások és tervek, súlyos betegséget kaptam. Egyik nap arra ébredtem, hogy nehezen tudom mozgatni a kezeimet és a lábaimat, és nagy bizsergést éreztem. Kórházba vittek, és ott megállapították, hogy Guillain Barré-szindrómám van. Ez az egész testet lebénítja, és az ember még az ujját sem tudja megmozdítani, még a szemét sem.

Abban az időszakban azt hittem, hogy teljesen ott kell hagynom a színházat. Kétségbeestem a gondolattól, hogy attól az egyedüli dologtól is meg kell válnom, amire képes voltam. Feltettem magamban a kérdést: „Mennyei Atyám, Istenem, mit akarsz tőlem?” Az

ébredésnél néhány pillanatot kivéve, soha nem veszítettem el az eszméletemet, de nem tudtam kimutatni, hogy tudatomnál vagyok. Ha kiabálni tudtam volna, azt kiáltottam volna: „élek, létezem!” Mígnem egy doktornő megkérdezte: „eszméletednél vagy? tudod, hogy ki vagyok én? Ha magadnál vagy, csukd be a szemedet”, mert ez volt az egyedüli mozdulat, amit meg tudtam csinálni. Becsuktam a szemem. Erre ő felkiáltott: „akkor tudatodnál vagy!”. Attól kezdve elkezdtem kommunikálni. (zene)

Csak az intenzív osztály utolsó időszakában tudtam megtenni az első mozdulatokat. Odatették mellém egy asztalkára az abc betűit, és ezt a két szót: „igen” és „nem”. Legelőször azt a szót raktam ki, hogy „szúnyog”, mert az intenzív osztályon voltak szúnyogok, amik csipkedték itt a szemöldökömet. Ahogy ezt leírtam, az orvos azt kérdezte: „szúnyog? az intenzív osztályon?” Ez már akkor volt, amikor már egy-egy mozdulatot meg tudtam csinálni. Az orvos kérdésére rámutattam az „igen” szóra. Ő megismételte: „Itt, benn?”. Én pedig: „igen”.

Az intenzív osztályon sok mindent megtanultam: az élet kapcsolatából áll, mint egy szövet, egy háló, ahol valamikor alul vagyunk, valamikor fölül, de mindenkinek megvan a maga szerepe. Ha most meghalnék, mi maradna meg? Úgy gondolom, hogy az intenzív osztályon átélt tapasztalatom olyan volt, mint amit az agyagból készült babáról mondtam: az az érzésem, hogy a Mennyei Atya falhoz vágott, képlékennyé tett, eltorzított, hogy újjáalakítson.

(környezet és taps)

Francesco: Pintor, köszönjük a bátorságodat, amit átadtál nekünk. És köszönjük a *Breaking Rays*-nek is. Ez a projekt fiatal film-készítőket gyűjt egybe a világ különböző részeiről, és felkészíti őket, hogy videóikon és tudósításaikon keresztül együtt tudjanak működni a kollegamentó megvalósításában. Köszönjük!

7. GIS CALLIARI ÉS PRIORITÁSA

Antonella: Január 20-án 97 évesen elhunyt Chiara Lubich egyik első társnője, Gisella Calliari, akit úgy ismerünk, hogy „Gis”.

Gis is, mint Chiara, Trentóban, Észak-Olaszországban született.

Ha jellemezni szeretnénk, azonnal ez jut eszünkbe róla: határozott, radikális, bátor. Átélt a második világháborút.

És pontosan abban az időszakban nővérével, Ginettával együtt találkozott Chiarával és a fiatal lányoknak azzal az első csoportjával, akik Istent választották életük Ideáljául. Ginettával együtt ő is csatlakozni szeretett volna hozzájuk, és együtt lakni velük abban a trentói kis lakásban, a Kapucinusok terén. De édesanyjuk határozottan ellenezte. Hallgassuk, mit mond ezzel kapcsolatban.

Gis: *Természetesen Ginetta és Gis ott akarták hagyni a családot: de ez ki volt zárva, hallani sem akartak róla. Olyannyira, hogy amikor este aludni mentünk, amikor az anyukám és a testvéreim mind aludni mentek, és ahogy elaludtak, fogtuk magunkat, felkeltünk, felöltöztünk,*

és gyerünk! Mentünk a Kapucinusok terére, reggel pedig szaladtunk haza, gyorsan ágyba bújtunk, majd másnap újra...⁴

Antonella: Gis majdnem hatvan évet élt Chiara mellett, osztozott vele a születőben lévő Mozgalom különböző szakaszaiban, kibontakozásában, terjedésében, megpróbáltatásaiban, bizonytalan időszakokban, a sötétség mély pillanataiban... és nagy örömeiben is. Jézus két mondata különösképpen végigkísérte az életét: „Szeressétek egymás...” és „Ahol ketten vagy hárman összejönnek a nevemben, én ott vagyok közöttük”.

Most nézzünk meg egy másik videó-felvételt Gis fokolárjából, a legutóbbi időszakából. Elmondja, hogy mi az, aminek igazán jelentősége van számára. A felvétel mobiltelefonnal készült, tehát minőségileg nem a legjobb.

Gis: *A kölcsönös szeretet. Erről van szó... és minden más magától jön. Szeretni mindig, folytonosan, megállás nélkül, minden nélkül. Isten segít nekünk. (...). Elég lenne ez az ige: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben...”. Ő köztünk van. Köztünk veled, veled, velem... és nagy egység lesz közöttünk. Érthető?!*

Antonella: Köszönjük, Gis, megértettük... ezt mindenki nevében mondhatom. Szavaidat ránk hagyott végrendeletednek tekintjük. Köszönjük! (Taps)

8. OLASZORSZÁG – ROMAMOR: CSALÁDOT TEREMTENI A LEGINKÁBB RÁSZORULÓKKAL

Francesco: Megtörtént már veletek, hogy gyakran ugyanazt az utat teszitek meg, ugyanazokon a helyeken jártok, ugyanazok között az emberek között fordultok meg? Aztán egy napon hirtelen felfigyeltek azokra a „láthatatlan”, kirekesztett emberekre, akik mindig is ott voltak, de addig nem láttátok őket. Sokan fényt gyújtottak, megnyitották szemüket és szívüket a legkivetettebbekre. Most elmesélünk egyet ezek közül innen a közelből, Rómából.

(zene és környezet)

Giampiero: *Engem Giampieronak hívnak. Hogy ismertem meg a RomAmor társaságot? Mondjuk úgy, hogy a nehézség közepette találkoztam velük azokon a tereken, ahol szolgálatot töltenek be. Aztán megértettem, hogy amit valamiképp kaptam, azt valamiképp vissza is adhatom.*

Sara: *Egy vagyok azok közül az egyszerű emberek milliói közül, akik Rómában élnek, és minden nap megfordulnak a metró vagy a vonatállomásokon, és ha körülnéznek, látják, hogy vannak kitaszított, peremre szorult emberek, akik az állomásokon alszanak; mégis sokszor úgy teszünk, mintha nem léteznének. Öt évvel ezelőtt valami megmozdult bennem, éreztem, hogy*

⁴ Da un intervento di Gis Calliari all'incontro delle focolarine, Castel Gandolfo, 7 dicembre 1993.

változtatni kell, valamit megváltoztatni ebben a társadalomban, de nem tudtam, hogyan tehetek ezért a változásért.

Elkezdtem önkéntes szervezetek után nézni az interneten, és így találtam rá Dinora, Dinora és a RomAmor szervezetre. Ez az állomás, ami most normálisnak tűnik, egy teljesen hétköznapi állomásnak, este megtelik olyanokkal, akik idejönnek, hogy egy kis kényelmet, meleg ételt keressenek, valakit, aki figyelembe veszi őket, aki beszél velük, aki meghallgatja a történetüket, akinek kipanaszkozhatják magukat. Vannak olyanok, akik... nem az Európai Unió országaiból valók, különböző országokból származnak, de sok olasz is van közöttük, gyakran idősebb nők, akik esetleg nem jönnek ki a hónap végéig az alacsony nyugdíjuk miatt. Sokféle, egymástól eltérő helyzetek vannak.

Elkezdtem más olyan szolgálatot is, amit a szervezet korábban nem csinált, mint a ruhaosztást, és ezáltal másképp ismerhettem meg az embereket, mert személyesebb kapcsolatot tett lehetővé. Egyik nap, ahogy a ruhákat osztottam, egy fiú odajött hozzám, rám nézett és azt mondta: „Te másképp nézel ránk”. Erre én azt kérdeztem: „Milyen értelemben?”. „Te látsz minket”.

Giampiero: Ő a barátunk, fodrász, és ezeknek a fiúknak rendezettnek kell lenniük, igaz? Egész nap úton vannak, szükségük van rá, hogy babusgassák, rendbe tegyék őket. Ezért ő rendelkezésre bocsátja az idejét, hogy babusgassa őket, mint most is.

Dino Impagliazzo: A középpontban az egyetemes testvériség áll. A lényeg az evangélium, ahol Jézus azt mondja: „Amit a legkisebb testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettétek”. És Jézus imája így fejeződik be: „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”. Már a tevékenységünk kezdetén kimondtuk, hogy nem szabad egyedül csinálni a dolgokat.

Edoardo: Itt különböző meggyőződésűek vannak, van, aki hívő, van, aki katolikus, ortodox, iszlám vallású, vannak nem hívők; de a legfontosabb, amire építünk, hogy készen álljunk befogadni a mellettünk lévőt. Ezt helyezzük közös alapra. Ezt, hogy befogadjuk egymást. Akkor is ezt adjuk tovább, amikor kimegyünk a terekre.

Condé: Condé Adbaka vagyok Guineából. A sivatagot és a Földközi-tengert átszelve érkeztem Olaszországba: nagyon hosszú ennek az útnak a története, nehéz elmagyarázni.

Itt vagyunk a Tuscolana pályaudvaron a RomAmor szervezettel, melyhez önként csatlakoztunk, hogy segítsünk másokon.

Julian: A Roma Altruista szervezet informatikai technikusok vagyunk. Ez egy civil szervezet, ahol sok önkéntes kezdeményezést egybegyűjtöttünk, és sok önkéntes iratkozik fel, hogy aktivitásra találjon. Hat év otthoni informatikus munka után felmerült bennem, hogy miért ne végezzek igazi, konkrét munkát is.

Irene: Immár négy éve lesz annak, hogy egyszer megálltam egy pillanatra, és megkérdeztem magamtól, hogy mit is csinálok valójában. Csak az időt vesztegetem fölöslegesen... miért nem használom ki a szabadidőmet, az energiáimat hasznos, komoly dolgokra? Íme, ezért vágtam bele.

Több hang egyszerre: (nevetés) ...önkéntesek, mind testvérek...

Dino: *Mindegyikük a testvérem, ahogy a testvérem vagy te, ő, vagy ő. Az utcán élő szegények is a testvéreim mindenféle megkülönböztetés nélkül.*

(Taps)

Francesco: *Köszönet azoknak, akik szolgálatot töltenek be a „RomaAmor” szervezetben, és köszönet Dino Impagliazzonak, aki ma este épp itt van velünk.*

Antonella: *Nagy vagy, Dino! (Taps)*

Francesco: *Köszönjük, az elszántságokat is, amit ebben a szolgálatban tanúsítottok a mindennapi nehézségek ellenére is.*

9. CHIARA LUBICH: AZ EGYSÉG BAJNOKAI

Francesco: *Holnap lesz vége a téli olimpiának Dél-Koreában, ahol bajnokok vannak jelen az egész világról. Szimpatikus egybeesés ez azzal a gondolattal, amit most fogunk meghallgatni. Chiara Lubich ugyanis arra hív mindnyájunkat, hogy egy sajátos sportágban legyünk világbajnokok... a mindenki felé irányuló szeretetben...*

Chiara Lubich: *[...] volt a napokban, de nem tudom, hol, mert nem foglalkozom ezzel, valamiféle olimpia, sportverseny női atléták számára, főként a kelet-európai országokból jöttek, de voltak kínaiak és néhány amerikai is. Csak véletlenül láttam a tv-ben, este, [...] Eli szólt, és azt mondta: „Nézd, Chiara, micsoda tökéletesség”, ezek a fiatal atléták úgy néztek ki, mint a gen3-aink, halálugrásokat csináltak, művészi tornáztak, de olyan ragyogóan, ezekkel a csavarokkal, halálugrásokkal, és oly hirtelen ugrottak, mint a labda, mintha semmi erőfeszítésükbe nem kerülne: hihetetlen tökéletességgel, harmóniával. Persze világbajnokok voltak.*

És ahogy néztem őket, mintha valaki azt mondta volna belül, gondolom, a Szentlélek volt az: „Miért nem leszel világbajnok? [...]?” De miben? Az Isten iránti szeretetben, bajnokok, első, aranyérmesek, de nem itt a földön, hanem a Mennysországban. És azt mondtam, ahogy elnéztem őket: ez igaz, de micsoda edzéssel jár, órákon keresztül, és nem esznek fagyit, nem esznek, hogy formában maradjanak és folytatni tudják, órákon át csak edzenek. Azt mondtam magamban: neked pedig itt a jelen pillanat, hogy gyakorlatozz az Isten és a felebaráti szeretetben. Istent szeretni azt jelenti, hogy teszed az akaratát, teljesen benne vagy; a felebarát iránti szeretet az eggyé válás, meghalni, rajta, előre.

Majd azt mondtam: ebben a hónapban élnünk kell az új ígét, a Szűzanya ígését: „Íme, az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint”. Az ige, amit a Mozgalomnak adtam, az egység, egynek lenni, éld az egységet, eddzel pillanatról pillanatra, eddzel, mert azt akarom, hogy világbajnok legyél. Most pedig átadom a stafétát. (Taps)

Azonnal azok lehetünk. Valaki azt mondhatja: „de hát, ilyen és ilyen a természetem”. Olvastam, hogy Szalézi Szent Ferenc azt mondta: „Nem létezik az a jó természet, mely a gyarló

cselekedetek okán, ne válna gyarlóvá”. De én hozzátettem: „Nincs az a rossz, gyalázatos természet, mely a jó cselekedetek okán ne válna erényessé”.

Ezért ahhoz, hogy atléták és bajnokok legyünk, cselekedetekre van szükség, sorban, egymás után. Aztán azt is láttam, hogy sokszor hibázunk. Fontos, hogy ne számíton semmi! Nem számít, mindegy, újrakezdek, mindig ezt mondjuk: 'újrakezdek'. Ajaj! Elveszítettem az Istennel való egységet. Ajaj! Ragaszkodtam az evéshez, vagy valami máshoz! Mi az, hogy ajaj? Újrakezdek, mert különben elmúlik ez a pillanat, elmúlik a következő is, és nem lesz időm edzeni. Tehát, legyünk világbajnokok! (Taps) ⁵

10. EMMAUS ÜDVÖZLETE ÉS BEFEJEZÉS

Emmaus: Ez igen, micsoda kihívással fordul hozzánk Chiara! Az egység világbajnokai, te jó ég! Ha be tudnánk mutatni, hogy az egész Mű együtt, egységben él, az egység világbajnoka, akkor ugye, ti is úgy gondoljátok, hogy az lenne a legszebb ajándék Chiara számára mennyországba érkezésének 10. évfordulója alkalmából? Így van?

Ezért valóban igyekeznünk kell, hogy így éljünk. Március teli lesz eseményekkel, misékkal, ünneplésekkel, hogy megemlékezzünk Chiara mennyországba érkezésének 10. évfordulójáról, és szeretnénk, ha ezeket az alkalmakat nem veszítenénk el, egyikünk sem. Itt a központban is március 3-án délután ünnepelni fogunk, hogy megemlékezzünk erről a különleges évfordulóról, de hasonló rendezvények lesznek az egész világon, mindenfelé bemutatnak szentmisét, lesznek rendezvények, konferenciák, mindenféle ünnepségek. Mindannyiunknak meg lesz a lehetősége, hogy valamiképp részét adja ezekhez, vagy legalább részt vegyen rajtuk.

Szeretnénk ezekkel tanúságot tenni a világ előtt, hogy Chiara tíz év múltán is él, jelen van a Művében, és karizmája még most is át tudja alakítani az embereket, a helyzeteket, az egység gyümölcseit termi, és új életet szül mindenütt.

Érzem, hogy erre az odaadásra hívjalak ki benneteket, vegyünk odaadásnak, hogy tanúságot teszünk róla a világ előtt, és ajándékot készítsünk ezzel Chiarának, és vele együtt ajándékot a világnak.

Egyetértetek? (Taps)

Antonella: Igen, Emmaus, hát hogyan!

Most kaptuk a következő hírt, és jó, hogy most a befejezésnél beszélünk róla. Tudtuk, hogy ma ülésezik az ENSZ biztonsági tanácsa, és Szíriáról tárgyalnak. Egyhangúlag elfogadták a tűzszünet határozatát, tehát legalább 30 napos szünetet kértek, hogy lehetővé tegyék a humanitárius segélyek eljuttatását. A remény jele ez, és valóban hálásak vagyunk érte, nagyszerű. (Taps)

⁵ Részlet a papoknak mondott üdvözléséből – Rocca di Papa, 1981. december 1.

Francesco: Most megköszönjük mindnyájatoknak, akik figyelemmel kísértetek bennünket a világ több részéről, köszönjük azoknak, akik hozzájárultak a mai kollegamentó megvalósulásához, a fordítóknak, akik óriási munkát végeztek.

A következő kollegamentónk időpontja április 28-a, közép-európai idő szerint délelőtt 10 óra.

Antonella: Köszönjük mindenkinek. Ciao! (Taps)